

GLEDALIŠKI LIST

Državnega gledališča v Ljubljani

1943-44

DRAMA

21 *Sklepna številka*

SKLEPNA
ŠTEVILKA

C. Debevec:

Pregled in sklep

(Sezona 1943—44)

Nemogoče in protinaravno bi bilo, če bi vojni časi ne udarili svojega pečata tudi gledališču in vsemu gledališkemu udejstvovanju. Ta pečat je zaznaven v celotni, posebno pa še v naši izvirni dramatični tvorbi, v dosezanju, dobavljanju, uporabljanju in izbiranju tujega slovstvenega gradiva, v znatnem pretresanju, izgubljanju in izmenjavanju izvajalnega osebja in zlasti v kompliciranem, včasih pa sploh neizvedljivem nabavljanju tehničnega, dekoracijskega in kostumnega materiala. Vsem tem težavam, s katerimi bi se moralo boriti seveda vsako, kakršno koli vodstvo našega gledališča, pa stojita nasproti dve prednosti, katerih pozitivne važnosti seveda nikakor ne smemo prezreti, namreč: prvič, nenavadno razumevanje pristojnih oblasti v pogledu gmotne podpore, drugič pa pravtako nenavadna konjunktura obiska, ki je seveda nočemo pripisovati toliko drugim vzrokom kakor pa prvenstveno celotni in še posebej ljubljanski vojni psihozi.

Spričo neogibnega upoštevanja vseh teh okoliščin je moralo biti glavno stremljenje novega dramskega vodstva (ki je začelo

praktično vplivati na dramsko delovanje šele okrog prve polovice decembra 1944), pretežno v tem, da je uredilo in obdržalo neko ravnotežje med *objavljenim sporedom*, med *svojimi lastnimi nazori* in pa med težavami, ki so se tekom leta nepričakovano pojavljale.

V repertoarnem oziru nam nudi pregledovanje marsikaj poučnih podatkov. Tako na primer imata relativno najmanjše število predstav (in tudi najmanjši obisk) obe izvirni dramski deli Pregljev »Azazel« in pa Leskovčeva »Vera in nevera«. Lepo število ponovitev sta dosegla Cajnkarjev »Potopljeni svet« (12) in pa Šestova dramatizacija Tavčarjeve povesti »Cvetje v jeseni« (16). Slabotno je odrezal tudi Kleistov »Razbiti vrč« (8), pri čemer je tičala glavna krivda gotovo v preveliki kratkosti uprizoritve (1 uro in $\frac{1}{4}$). Najvišje število repriz sta imela v pretekli sezoni Fodorjeva znana komedija »Matura« (15, vedno razprodana in še neizčrpana) in pa prisrčni Dickensov »Cvrček za pečjo« (14), ki je bil prav tako iz časovnih ozirov še pred blagajniškim popuščanjem odstavljen s sporeda. Proti vsemu pričakovanju je izredno uspela delikatna Cankarjeva pesnitev »Lepa Vida« (v celem 10 repriz, med njimi nekatere razprodane s priklopnimi sedeži). Za izredno privlačni in tudi še neizrabljeni sta se izkazali obe klasični komediji: Moretova »Dona Diana« in pa Scribov »Kozarec vode«. Višek zanimanja in obiska pa je dosegla zadnja predstava Schillerjeve »Marije Stuart« (8 popolnoma razprodanih predstav), s katero smo dramsko sezono tudi zaključili in ki jo bomo v prihodnji sezoni v izmenjavi obeh glavnih ženskih vlog uvrstili na novo v abonentski repertoar.

Zaradi znatnih motenj in občutnega zmanjševanja režiserskega in igralskega osebja je bila neizogibna povečana obremenitev delujočega ansambla, kar je bilo sicer v smislu vršitve dolžnosti nadvse hvalevredno, v smislu umetniške smotrnosti in fizične zmogljivosti pa seveda marsikdaj tvegano, včasih morda celo neugodno in pomanjkljivo.

Pregled celotnega dela v najvažnejših podatkih je razviden iz razpredelnice, ki je priobčena zadaj.

Za vzgojo naraščaja smo ustanovili 1. aprila Dramski studio (pripravniško skupino gledaliških izvajalcev), ki se je samostojno predstavil z dvema predstavama Linhartove komedije »Matiček se ženi«.

Schiller: Maria Stuart, II. slika

(Od leve proti desni: Talbot — Debevec, Burleigh — M. Skrbinšek, Elizabeta — M. Vera, Leicester — Jan, Paulet — Cesar)

Uredili in izdali smo 22 številčk Gledališkega lista (prvih 5 številčk uredil F. Lipah, drugih 17 C. D.) na skupno 248 straneh z 11 sotrudniki, 54 članki in 31 slikami.

Ob koncu sezone je naslovilo vodstvo na vse dramsko osebje pismo naslednje vsebine:

»Osebjū Drame!

Sezona 1943—44 je končana.

V časih, ki so polni drugačnega zanimanja in težkih skrbi, smo trdno vzdržali in vestno opravljali svojo dolžnost.

Pregled izvršenega dela je — kljub vsem spremembam — jasen in zadovoljiv.

Kar je bilo napak in pomanjkljivosti, jih bomo skušali z združenimi močmi in krepko voljo postopoma odpraviti.

S čistim stremljenjem in s stvarnimi, neosebnimi željami bomo dosegali cilje, ki smo si jih postavili in ki bodo umetnosti in prave omike vredni.

Prej ali slej nam bodi geslo samo eno: služba Lepoti in Resnici.

V tem smislu se vsem gospem in gospodom članom celotnega dramskega osebja za vse njihovo prizadevanje, za trud in za vse storitve iskreno zahvaljujemo in vsem želimo mnogo oddiha, lepih počitnic in srečnega povratka na novo, zdravo delo!»

Prav tako lepih počitnic in zdravega svidenja želimo tudi vsem našim resnim gledališkim poročevalcem in vsem našim zvestim in iskrenim gledališkim prijateljem in obiskovalcem!

Janko Moder:

Pomenki s prijatelji gledališča

Gledališče je javna ustanova. Če bi materialistu kaj pomenilo, bi ga nemara najlaže primerjal trgovini, kamor zahaja na tisoče ljudi in po drobcih odnaša iz nje blago na svoje domove. Narodnjaku je gledališče svetišče in zibelka materine besede, kamor se hodi tešit v bridkih dneh in kjer črpa kakor ob vedno živem studencu novih pobud in nove volje za delo. Umetniku je čudežni kraj, kjer se mrtva črka preobrazi v življenje, mu je skrivnostna

kiparska delavnica, kjer se iz brezoblične gmote ostvarjajo značaji in osebnosti. Ideologu je prižnica, od koder lahko nevsiljivo, a jasno in nazorno izpove svoje nazore. Resničnemu igralcu je posvečena zemlja, kamor nikdar ne stopi z grešno nogo, kjer tudi na stara leta še vztrepeti v zadržani grozi pred tistim silnim, kar je nenadoma on sam, kakor hitro se dvigne zastor. Poslušalcu je ljubo zatočišče, kamor neredko pride zaskrbljen in zbezan spričo življenjskih težav, od koder pa bi šel zmerom rad potešen, miren, zdrav in z jasno mislijo za prihodnost. In še in še. Gledališče je javna ustanova, zato nujno sme sleherni terjati od nje vse, česar mu more dati, zato pa mora tudi slehernemu dati vse, kar ji je odmerjeno po večnostnih postavah življenja in umetnosti.

Kaj bi rekel materialist, če bi iz trgovine prinesel pokvarjeno ali strupeno blago? Kaj narodnjak, če bi v srcu naroda zaslišal žaljivo besedo? Kaj umetnik, če bi namesto umetnine zagledal kičasto spako? Kaj ideolog, če bi se oznanjala socialna, idejna, življenjska kriva vera? Kaj igralec, če bi moral prodajati svojo umetnost za ničvredno plažo? Kaj poslušalec, če bi dobil namesto čednosti greh, namesto zdravja bolezen, namesto jasnosti blodnjo? In še in še: kaj bi rekli? Če bi se samo jezno odvrnili od nevredne javne ustanove, bi storili premalo. Vest in dolžnost jim narekujeta več: po svojih močeh in s svojimi sredstvi morajo predrugčiti, izboljšati in spet posvetiti oskrunjeno svetišče. Včasih je potrebna celó operacija, bolečina, trda roka. Posebno če je zabloda huda in so časi izredni. Javnost ima pravico od javne ustanove zahtevati popolno notranjo čistost in namensko ustreznost.

Naša Drama je trenutno edina tovrstna ustanova v mestu s to tisoč prebivalci. Ali je v danih razmerah mogla vse zadovoljiti? Najbrž ne, kajti če bi jih lahko vsestransko potešila, bi bilo to kaj neprijetno spričevalo za prebivalstvo. Kritike, opazke in želje iz publike so torej nujne, neizbežne. Groza, če jih ne bi bilo. Toda te kritike in opazke so dvojne: uresničljive in nemogoče. Nemogoče je na primer igrati same resne stvari, dá se pa doseči npravna neoporečnost in umetniška dostojnost slehernega dela; ni mogoče, da bi vsako delo vsebovalo idejno ali socialno misel, dosegljivo pa je, da nobeno delo, ki bi rušilo kateri koli svetinjo ali zdravo miselnost,

ne pride na oder. To se dá pogosto kaj zlahka doseči: malo dobre volje, pametnega razumevanja, upoštevanja zdravih nasvetov, sožitja z narodnim čustvovanjem in verovanjem, strpnost in smotrna uperjenost k večnemu namenu igralske umetnosti.

Za umetnika sta potrebna poštenje in pogum. Tudi za vodstvo javne umetniške ustanove. Tudi za kritika take ustanove. Izgovor je zavetje slabičev in nepoštenjakov. Iz spoznanih in moško priznanih napak se učimo, napredujemo, rastemo. Vodstvo, igralci, gledalci in kritiki. Zmotiti se, pasti ni greh, greh pa je trmasto vztrajati v zablodi. Da govorim stvarno: en Ognjenik še ni greh, tudi ne ena površno pripravljena predstava. Greh pa bi bilo zatisniti si oči in ušesa pred javno kritiko, je ne upoštevati in malomarno ustrezati svojim sebičnim namenom. Ni greh biti žalosten in osebno prizadet ob nepohvalni kritiki, greh pa je misliti na osebno maščevanje in obračunavanje. Ni greh zmotiti se v oceni, greh pa je kritizirati s predsodkom in pristranostjo. In še in še!

Gledališče je javna ustanova. Last vsega naroda. Enako draga in potrebna vsem, zato je njen razvoj in njena rast nujno odvisna od vseh: od vodstva, kritikov in ljudstva. Zlasti od prvih dveh tvorcev, ki morata vsak po svojih najboljših močeh sodelovati z vso osebno poštenostjo, sposobnostjo, požrtvovalnostjo in pogumom, sodelovati, pravim, ne se spodnašati. Kajti rezultat je v čast ali nečast vsemu narodu.

V spomin † J. Koviča

Dne 18. julija je nenadoma umrl dramski režiser in igralec g. Jožko Kovič. Po sporočilu njegovega brata igralca g. Pavla priobčujemo najvažnejše podatke iz pokojnikovega življenja kakor tudi tri posmrtnice, ki so jih govorili nad krsto njegovi tovariši ravnatelj Drame C. Debevec in igralec Slavko Jan ter Danilo Gorinšek.

Rojen 22. I. 1898 v Šiški, sin šolskega sluge, maturiral na humanistični gimnaziji v Ljubljani l. 1917. Od 1916—1918 pri vojakihi, na Mt. Gabrielu

ranjen. Po vojni se takoj vpisal na univerzo (filozofija — umetnostna zgodovina). Napravil dva izpita z odliko, nato sredi študija odšel v Maribor. Istčasno obiskoval dramski odd. ljublj. konservatorija. Bil obenem od l. 1920 (ali 1921) honorirani član ljubljanskega gledališča. — L. 1922—1923 podpisal angažma v Mariboru, kjer je deloval do zloma Jugoslavije. — Prvi režiserski

† *Jožko Kovič*

poskusi pri Narodni čitalnici v Šiški, prva režija: Ganglov: Sin. — Režiral in igral v Preporodovi in Jadranovi dramski družini in z njima večkrat prepotoval vso Slovenijo in tudi vso državo (Sarajevo, Beograd itd.) — Prva režija v Mariboru: Majcen, Dediči velikega časa. V Mariboru skrbel zlasti za izvirna slovenska dela. Režiral in študiral zelo rad Cankarja. — Svoje gledališko znanje izpopolnjeval na Dunaju (6 mesecev), v Pragi, Berlinu, po Italiji,

sploh vsake počitnice izrabil za potovanje v evropska središča. — V mlajših letih (akademskih in gimnazijskih) tudi pesnikoval (glej Kres, Vidovdan — Ljubljanski Zvon). — Pozneje, zlasti v Mariboru, zelo mnogo prevajal za Mariborsko gledališče. Skoro večino del, in to iz srbohrvaščine, ruščine, nemščine, italijanščine, francoščine. — V Mariboru vodil dolga leta svojo dramsko šolo in vzgojil pretežni del mariborskega ansambla. — Osebna nota: Izredno mehke in dobrosrčne narave, v starše, zlasti mater, otroško zaljubljen, očeta izredno spoštoval in se ga še v poznih letih otroško bal. Na brate in sestre zelo navezan.

C. DEBEVEC:

Dragi Jože!

Poslanka Smrt je na pohodu. Premalo ji je še krvi na zemlji, v zraku in na morju, premalo ji je žrtev vsepovsod po tisočih in milijonih, premalo mrtvih brez imena, hoče se ji še novih, znanih, izrednih in izbranih. Padanje množic je ne zadovoljuje, njej gre za vidne, pomembne poedince.

Letos se je zazdelo njeni kosi, da je zamahnila tudi po nas, da je okrutno usekala tudi po našem gledališču. Po tem ubogem gledališču, ki mu po čudnih potih usode ni in ni dano, da bi se kljub vsemu svojemu neumornemu, ganljivemu pehanju moglo povzpeti, vsaj do tja, kamor si v svoji še otroški nebogljenosti želi. Naš sončni velikan Verovšek je izhiral ravno, ko bi njegova prirojena, bistvena, življenjska rado st zadobila u m e t n i š k o neizbrisno pomenljivost. Naš mrki hrast Ignacij Borštnik je padel ravno, ko bi ob njegovem deblu, v senci njegove krošnje vzkliči novi listi, vzkliče nove sadike. Procesija teh naših padlih je dolga, predolga za naše mlado gledališče, predolga za naš mali narod — ne bom jih tu našteval...

Mrtvaški ples zbesnele Smrti je zdaj potegnil v svoj vrtinec tudi Tebe. Ne vidim Vate, a zdi se mi, da Ti kljub vsemu to ni prav. Prezgodaj je. Preveč si imel rad gledališče. Preveč si rad imel življenje. Pa Ti oboje ni šlo tako, kakor si želel Ti. Otrok si bil, zagledan v bajke, užaljen kot otrok, ki je tepen, pa sam ne vé zakaj. Žalosten kot otrok, ki vidi, da je igračka, razdejana, od

Schiller: Maria Stuart, II. slika
(Maria Stuart — Šaričeva in Melvil — Gregorin)

znotraj vse drugačna kot od zunaj. Vesel si bil, če si lahko igral, če si lahko režiral. In kdor je ob vsem spoznanju in ob vsej žalosti tega sveta tako vesel svojega dela kot Ti, ta čuti, kaj je umetnik, ta ve, kaj je igralec...

Premajhni smo, da bi doumeli smisel božje Previdnosti, ki Te je tako neusmiljeno prekinila na sredi Tvojega dela. Obstal si sredi sanj kresne noči, sredi sveta, ki Ti je bil toliko bližji od pravega resničnega življenja, sredi sveta, v katerega si uhajal pred trdim, golim in nezakrinkanim življenjem. Tukaj, v teh naših večnih sanjah, si z nami vred Lepoto iskal, si jo lovil, jo z nami vred ustvarjal in oblikoval.

Zdaj Ti ni treba več, zdaj si jo ujel, zdaj jo imaš, zdaj več o njej vse več kakor mi vsi.

Odšel si in si nas pustil — vse na svojih mestih: z vsem našim delom, z vsemi čustvi, z vsemi našimi dolžnostmi, z vsem iskanjem in z vsem našim stremljenjem. Vsi smo na svojih mestih.

Ti pa si zdaj razrešen vsega. Odšel si v svet, kjer ni več čustev, ne dolžnosti, ne dela, ne trpljenja, odšel si tja, kjer je le mir in blaženi počitek. Ne boš se več smejal, ne boš več jokal, ne boš več truden, ne razigran in ne potr, dospel si: ...

*»tje, kamor moč preganjavcev ne seže,
tje, kamor njih krivic ne bo za nami,
tje, kjer znebi telo se vsake teže,*

*tje, v posteljo postlano v črni jami,
v kateri spi, kdor vanjo spat se vleže,
da glasni hrup nadlog ga ne predrami.«*

Pozdravi, dragi Jože, vse, ki so odšli pred Tabo, pozdravi jih tako, kakor pozdravljamo zdaj Tebe mi, ki smo še tu ...

Počivaj v miru!

D. GORINŠEK:

Prezgodaj je omahnil Jože Kovič!

Tesna jama je sprejela vase, kar je na njem zapisanega smrti.

Če se gledališču služiti pravi: boriti se zvesto, neizprosno in s slehernim utripom svojega srca za Lepoto, Resnico in Pravico, če se gledališču služiti pravi: biti najzakletejši sovražnik laži, hlimbe in nepoštenosti — in temu se pravi tako! — potem je Jože Kovič bil med prvimi in najvdanejšimi služabniki gledališča!

Vsakdo, ki ga ni motril zgolj z očmi in je zato ujel pač samo njegov videz, vsakdo, ki je znal gledati s srcem in se je zato lahko zazrl v njegovo dušo, je o tej neizpodbitni resnici globoko prepričan.

Mi vsi, ki smo ga videli takega in ki smo bili dolga leta njegovi soborci, sotrudniki in tovariši z njegovega prejšnjega službenega

Schiller: Maria Stuart
(Talbot — C. Debevec)

mesta, ki ga je ljubil kot oče svojega otroka, saj mu je bil dal ves svoj mozeg in vso svojo srčno kri, mi vsi se ga spominjamo, kako se je mogel prav otroško raznežiti ob sozvočju vsega lepega, dobrega in plemenitega in kako se mu je krčilo srce, kadar so zabutali vanj valovi neubranosti in potvorjenosti.

Spominjamo se vsega njegovega, za njegovo mnogo prekratko življenjsko pot naravnost ogromnega dela, ki sta mu bili vselej vodilo in gibalo umetniška poštenost in resnicoljubnost, spominjamo

se njegovih neštevilnih domiselnih režij, njegovih premnogih toplih, baš zaradi svoje enostavnosti močno vplivajočih odrskih likov, spominjamo se pa tudi — in to ne nazadnje! — njegovih, njemu posebno svojiskih vrlin, ki se jim pravi: vestnost, poštenost, marljivost, vztrajnost in redoljubje.

Vse to je dajal z obema rokama, bilo je njegovo, a je prešlo na nas.

Tako je ta njegova dragocena ostalina v nas in zato bo danes tesna jama sprejela vase samo, kar je na Koviču zapisanega smrti, dočim bodo naša srca sprejela vase, kar je Kovič z vsem svojim hotenjem, z vsem svojim delom in z vso svojo silo za Lepoto, Resnico in Pravico zapisal — življenju!

SLAVKO JAN (v imenu Združenja gled. igralcev):

Stanovsko društvo slovenskih igralcev je v tekoči sezoni izgubilo s Teboj, dragi Jože, že tretjega svojega vrednega člana. Smrt s svojo neizprosno koso kosi tudi po slovenskem gledališču.

Dragi Jože! Ko si pred nekaj leti — Ljubljančan, kjer si začel stopati po gledaliških deskah — prišel s svojo odrsko družino iz Maribora, Te je sprejelo društvo z vsem srcem med svojo gledališko družino. Vedeli smo, da si bil krmar in dolgo vrsto let duša ne le slovenske gledališke umetnosti v Mariboru, temveč duša tudi tamkajšnjega Združenja gledaliških igralcev. Vedeli smo, da smo dobili vnetega člana, gorečega in plamtečega odrskega človeka, umetnika, ki veliko zna, ki ne pozna oddiha, kadar se zažene v delo, ki mu ga naloži boginja Talija, ki snuje in vrta z občudovanja vredno neugnano vztrajnostjo in zagrizenostjo vse, dokler ne izlušči sadu, ki se mu pravi dognana umetniška vloga, ki se mu pravi dognana gledališka predstava. Vse svoje dragocene umetniške sposobnosti si dal v čast in ponos našemu gledališču. In še si želel poleta svoji misli in svojemu delu. V zanosu, polnem snovanja, iskanja in nemira so Te preganjali rokodelci, ki z znojem služijo si kruhek borni, so Te preganjale vile in palčki in ljubimci, v fantaziji si tkal in spletal čare in opojnosti »Sna kresne noči«, — a Spak — imenovan Robin Dobrodrug — se je zmotil in Te je popeljal prezgodaj v »Sen večne noči«.

Zdaj si tu med nami zadnjič. — »Kje so zdaj tvoje zabavljice, tvoji poskoki, tvoje pesmi, pobliski tvojega humorja. — Niti ene domislice več, da bi se ponorčeval iz svojega lastnega spakovanja.«

Jože! Mi vsi še blodimo in hodimo in iščemo... Ti si že našel svoj mir in oddih. Preselil si se tja, kjer minejo krivice, solze, boji...

Počivaj spokojno v rodni zemlji, ki vem, da si jo iskreno ljubil, počivaj med svojimi najdražjimi. Slovenski igralci smo Te imeli radi, pogrešali Te bomo, zato se presunjeni poslavljamo od Tebe: Počivaj v miru!

Letno poročilo dramske sezone 1943-44

Delo:

Sezona 1943/44 se je pričela v Drami dne 14. oktobra 1943 z otvoritveno predstavo Tavčarjevega »Cvetja v jeseni« v Šestovi odrski priredbi.

V teku sezone je bilo odigranih 228 predstav in sicer 140 za abonmaje in 88 izven abonmaja. Uprizorjenih je bilo 24 raznih del, od teh 9 iz slovenskega slovstva. Od uprizorjenih del je bilo 12 premierskih, 7 ponovitev iz prejšnje sezone in 5 na novo naštudiranih.

Drama je dne 19. decembra 1943 z recitacijami proslavila 25. obletnico Cankarjeve smrti, dne 3. marca 1944 stoletnico Jurčičevega rojstva z uprizoritvijo »Desetega brata«, dne 13. aprila 1944 šestdesetletnico dr. Preglja z uprizoritvijo »Azazela« in dne 9. junija 1944 je priredila Balantičev spominski večer. Dne 7. junija je bila brezplačna predstava Dickensovega »Cvrčka za pečjo« za begunce, dne 24. januarja 1944 pa se je vršil Glasbeno - literarni večer v korist Zimske pomoči.

S 1. aprilom 1944 je bil v Drami za vzgojo igralskega naraščaja ustanovljen Dramski studio, ki šteje sedaj 16 članov.

Pregled dramskega dela

Tek. štev.	Avtor in prevajalec	D e l o
1	Jurčič-Golia	Deseti brat
2	Ogrinec	V Ljubljano jo dajmo
3	Dr. Prenner	Veliki mož
4	Strindberg-Debevec	Nevesta s krono
5	Tavčar-Šest	Cvetje v jeseni
6	Schiller-Albrecht	Kovarstvo in ljubezen
7	Cajnkari	Potopljeni svet
8	Goldoni-B. K.	Kavarnica
9	Ibsen-K.	Normanski junaki
10	Dickens-Šorli	Cvrček za pečjo
11	Golia	Snegulčica
12	Forster-Ost	Robinzon ne sme umreti
13	Leskovec	Vera in nevera
14	Fodor-Albrecht	Matura
15	Molière-Juvančič	Namišljeni bolnik
16	Anzengruber-Benkovič	Slaba vest
17	Kleist-Moder	Razbiti vrč
18	Cankar	Lepa Vida
19	Dr. Pregelj	Azazel
20	Fulda-Kovič	Ognjenik
21	Schönherr-Skrbinšek	Zemlja
22	Moreto-Cimperman-A. F.	Dona Diana
23	Scribe-Moder	Kozarec vode
24	Schiller-Cegnar-Župančič	Maria Stuart

v sezoni 1943-44

R e ž i s e r	Število predstav			Opombe
	abon.	izven	skupno	
O. Šest	—	5	5	
M. Skrbinšek	—	2	2	
M. Skrbinšek	—	3	3	
C. Debevec	7	4	11	
O. Šest	7	8	16	
P. Malec	7	1	8	
E. Gregorin	7	5	12	
J. Kovič	7	3	10	
M. Skrbinšek	7	4	11	
C. Debevec	7	7	14	
C. Debevec	—	8	8	
O. Šest	7	3	10	
M. Skrbinšek	7	1	8	
C. Debevec	7	8	15	
J. Kovič	7	3	10	
M. Skrbinšek	7	4	11	
O. Šest	7	1	8	
C. Debevec	7	3	10	
M. Skrbinšek	7	2	9	
J. Kovič	7	3	10	
M. Skrbinšek	7	2	9	
O. Šest	7	4	11	
O. Šest	7	3	10	
C. Debevec	7	1	8	
	140	88	228	

Osebnе zаdеvе:

Z odlokom Šefa Pokrajinske uprave z dne 30. okt. 1943, šteв. I 4408/1 je bil upokoјen dotedanјi ravnatelj Drame g. Pavel Golia.

Z istim odlokom je bil za ravnatelја Drame imenovan šef-režiser Opere g. Ciril Debevec.

Z odlokom Šefa Pokrajinske uprave z dne 23. dec. 1943, šteв. IV 8518/1 je bil Drami v službovanje dodelјen g. profesor Janko Moder kot dramaturg.

Začasno upravljanje tajniških poslov pri ravnateljstvu Drame je bilo s 1. јulijem poverјeno dr. Petru Jerebu.

Dne 18. јulija je umrl dramski igralec in režiser g. Jožko Kovič.

Umetniški ansambel v Drami je konec sezone šteł 35, Dramski studio pa 16 članov. Strokovnega in tehničnega osebја je bilo 30.

S pričuјočo 21. številko zaključujemo letošnji letnik dramskega Gledališkega lista. Vsem našim čitatelјem se za izkazano zanimanje zahvalјujemo, želimo јim srečnih počitnic ter јih iskreno pozdravlјamo v nadi, da nam ohranijo svoјo naklonјenost tudi v bodoči sezoni.

UREDNIŠTVO

Herausgeber: Die Intendanz des Staatstheaters in Laibach. Vorsteher: Oton Župančič. Schriftleiter: C. Debevec. Druck: Maks Hrovatin. — Alle in Laibach. Izdajatelj: Uprava Drž. gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: C. Debevec. Tiskarna Maks Hrovatin. — Vsi v Ljubljani.